

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.273/2023/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. március 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt2 és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. május 5. napján kihirdetett 14.B.18/2022/39. számú ítéletét megváltoztatja.

Mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztés tartamát 2 (két) évre mérsékli, a végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg, továbbá a vádlottak közügyektől eltiltását mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott esetében 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén irányadó.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt2 II. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: okmányszám

Az ítéltábla határozata ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a 2023. május 5-én tartott tárgyaláson meghozott és kihirdetett 14.B.18/2022/39. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottakat kábítószer-kereskedelem büntetésében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés].

[2] Terhelt2 II. rendű vádlottat 4 év szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés napi tételének összegét 1.500,- forintban, így e büntetés teljes összegét 450.000,- forintban állapította meg, de rendelkezett arról is, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Vagyonekhozást rendelt el a vádlottal szemben 108.750,- forint erejéig.

[3] Terhelt3 III. rendű vádlottat 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá vele szemben vagyonekhozást rendelt el 45.000,- forint erejéig.

[4] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindkét vádlott esetében fegyházban határozta meg, továbbá megállapította, hogy a vádlottak feltételes szabadságra legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók.

[5] A bűnjelként kezelt tablettatörmelékét elkobozta.

[6] Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt2 II. rendű vádlottat külön 178.326,- forint, Terhelt3 III. rendű vádlottat külön 124.301,- forint, továbbá a két vádlottat egyetemlegesen 40.894,- forint megfizetésére kötelezte.

[7] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére súlyosításért, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése végett, Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak, valamint a védőik téves jogi minősítés miatt és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[8] Az ügyészség a fellebbezése írásos indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során az enyhítő körülményeket túl nagy nyomatékkal értékelte. Ehhez képest a súlyosító tényezőknek, különösen a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények folyamatosan növekvő számának és Terhelt2 II. rendű vádlott kábítószer-fogyasztásának nem tulajdonított kellő jelentőséget. A feltárt enyhítő körülmények csupán arra elegendőek, hogy a vádlottak esetében a szabadságvesztés a középmérték alatti tartamban kerüljön meghatározásra, azonban – a bíróságok bünteteskiszabási gyakorlatára is figyelemmel – nem tekinthetők olyan nyomatékúaknak, amely a törvényi minimumnál alacsonyabb tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolnák. Már csak azért sem, mert a vádlottak a kábítószer-kereskedelemre vonatkozóan nem tettek beismerő vallomást, a hatóságok munkáját nem segítették, továbbá megbánó magatartást sem tanúsítottak.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli főügyészség) a felterjesztett ügyiratokkal együtt megküldött BF.575/2023/4. számú átiratában a vádlottak javára bejelentett fellebbezéseket alaptalannak értékelte, egyidejűleg az ügyészségi jogorvoslatot fenntartotta.

[10] Meglátása szerint a törvényszék a büntetőeljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el. Az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, ennek során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte.

[11] Úgy ítélte meg, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét színvonalasan teljesítette, a tárgyalás anyagává tett bizonyítási eszközöket az iratok tartalmának megfelelően ismertette, majd a bizonyítékokat egyenként és összességükben, logikusan és észszerűen értékelte. Kellő részletességgel adott számot arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra (Terhelt1 I. rendű elítélt gyanúsítottként és tanú10ként tett vallomása, Terhelt2 II. rendű vádlott tanú10ként tett vallomása, az egyéb tanú10vallomások, a szakvélemények, az okiratok) alapította, továbbá a vádlottak védekezését miért vetette el. A bizonyítékok olyan zárt logikai láncot alkottak, amely alapján kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható volt, hogy a vádlottak nem csupán fogyasztották a kábítószer, hanem azzal kereskedtek is, mégpedig a jelentős mennyiséget meghaladó mértékben. Ezért – a fellebbviteli főügyészség szerint – a törvényszék okszerű következtetést vont le Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak bűnösségére. Kiemelte, hogy a vádlottak felmentésére a felülbírálati eljárásban csak eltérő tényállás megállapítása esetén kerülhetne sor, márpedig erre a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 591. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára – nincs törvényes lehetőség.

[12] A vádlottak terhére megállapított cselekménynek a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata és (3) bekezdése szerinti kábítószer-kereskedelem büntettként történt minősítését törvényesnek értékelte, azonban a jogi indokolást Terhelt2 II. rendű vádlott esetében szükségesnek látta kiegészíteni. Rámutatott arra, hogy az eljárás adatai szerint tanú2 a tizennyolcadik életévének betöltése előtt vásárolt marihuánát Terhelt2 II. rendű vádlottól. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat szerint a Btk. 176. és 177. §-ában meghatározott tényállások külön-külön törvényi tényállások, az azokat kimerítő elkövetési magatartások egymással valóságos halmazatban állnak. Figyelemmel arra, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott maga sem töltötte be a tizennyolcadik életévét, amikor marihuánát értékesített tanú2 részére, a Btk. 177. §-ában meghatározott bűncselekmény alanya nem lehet. Egyébiránt a bűncselekmény önálló tettesi alakzatának megállapítását is törvényesnek értékelte, utalva arra, hogy a vádlottak egymástól függetlenül bonyolították a kábítószer-kereskedelmi tevékenységüket.

[13] Érvelése szerint a törvényszék a büntetéskiszabás során tévedett, amikor a szabadságvesztések tartamát a középértéktől jelentős mértékben eltérve, ráadásul enyhítő szakasz alkalmazásával állapította meg. Figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy a vádlottak a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekményt viszonylag hosszabb időn keresztül, kitartó szándékkal, többféle kábítószerre követték el, továbbá Terhelt2 II. rendű vádlott a kábítószer fogyasztotta is. Úgyszintén a büntetés mértékét súlyosító tényezőként kellett volna értékelni a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát. E súlyosító tényezőkkel szemben a vádlottak javára csak a fiatal felnőtt korukat, Terhelt3 III. rendű vádlott esetében a

kábítószernek a jelentős mennyiség alsó határát csak csekélyebb mértékben meghaladó mennyiségét lehetett figyelembe venni.

[14] Egyetértett a törvényszék azon megállapításával, hogy Terhelt2 II. rendű vádlottnál az enyhítő és súlyosító tényezők nagyjából kiegyensúlyozzák egymást, míg Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében az enyhítő tényezők túlsúlya állapítható meg. Ebből viszont az következik, hogy a törvényszék mindkét vádlott tekintetében indokolatlanul szabta ki a szabadságvesztést – az enyhítő szakasz alkalmazásával – a büntetési tétel alsó határa alatti tartamban. Hangsúlyozta, hogy a büntetés célja nem merül ki az egyéni megelőzésben, mert azt a célt is szolgálnia kell, hogy másokat visszatartsa a bűnelkövetéstől. A napjainkra igen elszaporodottá vált kábítószer-kereskedelem elkövetőinek kézre kerítéséhez, felelősségre vonásához alapvető bűnüldözési és társadalmi érdek fűződik. Az ilyen jellegű bűncselekmények elkövetői esetén – a speciális prevenció mellett – fokozottan kell törekedni az általános megelőzési célok érvényre juttatására, annak érdekében, hogy a büntetés hatékonyabban tartson vissza másokat hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől. Mindezekre tekintettel a fellebbviteli főügyészség szerint a büntetési célok mindkét vádlott esetében a büntetési tétel alsó határát csekély mértékben meghaladó tartamú szabadságvesztés és ugyancsak felemelt mértékű közügyektől eltiltás kiszabásával érhetők el.

[15] Helyes döntésként értékelte, hogy a törvényszék a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélt, megfelelő jövedelemmel és vagyonnal rendelkező Terhelt2 II. rendű vádlottat a Btk. 50. § (2) bekezdésében írt kőgens rendelkezés alapján pénzbüntetésre is ítélte. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a bűncselekmény tárgyi súlyának megfelel, míg az egy napi tétel összege kellően igazodik a vádlott egyéni teherbíró képességéhez. Ehhez képest Terhelt3 III. rendű vádlott vonatkozásában – megfelelő jövedelem és vagyon hiányában – csakugyan nem volt helye pénzbüntetés kiszabásának.

[16] Az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával, a pénzbüntetés átváltoztatásával, a vagyonelkobzással, a bűnjelekkel és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezéseit törvényesnek találta.

[17] A fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát lényeges mértékben súlyosítsa, egyéb rendelkezései tekintetében pedig hagyja helyben.

[18] Terhelt2 II. rendű vádlott védője (a továbbiakban: II. rendű védő) a fellebbezésének a Be. 584. § (6) bekezdése szerint írásban történő indokolásában kifejtette, hogy az ítéleti tényállás hiányos, a bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt logikai láncot, amelyből következtetést lehetne levonni a kábítószer-kereskedői tevékenységre, legalábbis olyan mennyiség tekintetében nem, mint amelyet a törvényszék a tényállásban megállapított. Okfejtése szerint a tényállás és azon belül a kábítószer mennyisége nem alapulhat Terhelt1 I. rendű elítélt vallomásain, különös tekintettel arra, hogy a tárgyalás közvetlensége folytán érezhető volt, hogy e terheltet, utóbb tanú10t kizárólag az ügyészséggel kötött egyezség

érdekelte, a valóságot elferdítve adta elő. Tény, hogy saját magát is jelentős tárgyi súlyú bűncselekménnyel terhelte, azonban ekkor már nem volt veszítenivalója.

[19] A másodlagos, a büntetés enyhítését célzó fellebbezését arra alapította, hogy a törvényszék az enyhítő és súlyosító körülményeket teljeskörűen feltárta, de a vádlott javára értékelendő tényezőket nem kellő nyomatékkal vette figyelembe. Ennek folytán a kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzott lett, az nem felel meg a büntetéskiszabási elveknek. Kérte enyhítő körülményként értékelni azt is, hogy a védence bejelentett munkahellyel rendelkezik, leigazolt sportoló, továbbá a nagyszüleit is segíti.

[20] Az II. rendű védő a fellebbezése írásos indokolásához csatolta Terhelt2 II. rendű vádlott beadványát, amelyben felmentését kéri arra hivatkozással, hogy az édesanyjával napi szinten gondoskodik az idős, kritikus egészségi állapotban lévő nagyszülei ápolásáról. Ezzel összefüggésben a vádlott a kórház1 által kiállított zárójelentést nyújtotta be annak igazolására, hogy 87 éves nagyanyja (név1) 2023. június 16-án combcsonttörést szenvedett el. Csatolta továbbá a sportszövetség1 által kiállított versenyigazolványt és az egyházközség1 beosztott lelképásztora, név2 által kiállított igazolást is, amelyek szerint a sportcsapat1 labdarúgójaként 2023. július 27-től 2024. június 30-ig versenyengedéllyel rendelkezik, illetőleg lelkigondozói beszélgetésekre jár.

[21] Terhelt3 III. rendű vádlott által a másodfokú eljárásban meghatalmazott védő (a továbbiakban: III. rendű védő) a korábban bejelentett fellebbezést elsődlegesen felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányulóan tartotta fenn, amikor annak írásbeli indokolását szintén előterjesztette.

[22] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan, amely elsődlegesen arra vezethető vissza, hogy nem történt meg Terhelt2 II. rendű vádlott és tanú4 tanú10 nyomozati tanú10vallomásainak a bizonyítékok köréből történő kirekesztése, noha e személyek tanú10kénti kihallgatására törvénysértő módon került sor.

[23] Kérte figyelembe venni azt a büntetőeljárási előírást, miszerint amennyiben felmerül a gyanú, hogy az adott személy valamely bűncselekmény elkövetőjeként lehet érintett, őt gyanúsítottként, nem pedig tanú10ként kell kihallgatni. A tanú10t ugyanis igazmondási kötelezettség terheli, ekként a leendő gyanúsítottat a tanú10kénti kihallgatása során gyakorlatilag megfosztják az Alaptörvényben és a Be.-ben biztosított védekezési jogától. A nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet 41. §-a is akként rendelkezik, hogy ha a tanú10 kihallgatása során bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsíthatóvá válik, a tanú10 kihallgatását be kell fejezni, és az eljárási cselekmény a gyanúsított ki hallgatásra vonatkozó szabályok szerint folytatható. Márpedig jelen ügyben az eljáró nyomozó a tanú10ként történő kihallgatás kezdetén közölte Terhelt2sal, hogy a gyorsteszt a vizeletében amfetamin származékokra és marihuánára pozitív eredményt mutatott. Ebből az következik, hogy már a kihallgatás kezdetén a Btk. 178. § (6) bekezdése szerinti kábítószer birtoklásának vétségével megalapozottan gyanúsíthatóvá vált, így a tanú10kihallgatásnak a folytatása jogellenes volt. A nyomozó jogellenesen

nyilatkoztatta Terhelt2t, hogy mikor, hol és milyen körülmények között fogyasztott kábítószer, illetve azokat kitől vásárolta. Megjegyezte, hogy a nyomozó később maga is azzal fejezte be a kihallgatást, hogy a tanú10 bűncselekmény elkövetését ismerte be, azonban ez már akkor történt, miután Terhelt2 beszámolt a kábítószer értékesítéséről is. Ezt követően Terhelt2 a nyomozati szakban gyanúsítottként, majd a tárgyaláson vádlottként vallomást nem tett, az előkészítő ülésen csak a kábítószer fogyasztását ismerte el, a kereskedői tevékenységet tagadta. Amennyiben Terhelt2 II. rendű vádlott tanú10ként tett vallomása kirekesztésre kerül, akkor megállapítható, hogy a tényállás 2/c. pontja ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.

[24] A III. rendű védő hangsúlyozta, hogy nem az indokolási kötelezettség megsértéséről, hanem megalapozatlansághoz vezető hibáról van szó, ha a bíróság bizonyíték-értékelő tevékenysége nem felel meg az eljárásjogi követelményeknek (például olyan bizonyítási eszközökből származó bizonyítékot is értékel, amelyet ki kellett volna rekeszteni), vagy a bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, a logika szabályainak való megfelelése esik kifogás alá (BH 1979.356., BH 2013.10.).

[25] Ugyanezt látta megállapíthatónak tanú4 tanú10 esetében is, akit annak ellenére hallgattak ki tanú10ként, hogy a gyorsesztyje szintén marihuánára és amfetaminra pozitív eredménnyel zárult. Utóbb a gyanúsítottként történt kihallgatásakor tanú4 a korábbi nyilatkozatát fenntartotta. Ennek ellenére a tényállás 2/a. pontja is ellentétes az ügyiratok tartalmával, ugyanis tanú4 nem jelölte meg, hogy mikor vásárolt kábítószer Terhelt3 III. rendű vádlottól, így arra nem lehet ténybeli következtetést levonni, hogy ez a vásárlás a tényállásban rögzített időpontban történt.

[26] Kifejtette, hogy a törvényszék tanú10 tanú10vallomásával kapcsolatban a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Az elsőfokú ítélet indokolásának [97] bekezdése szerint tanú10 tanú10vallomása – a többi rendelkezésre álló bizonyíték mellett – azért nem tudta megingatni Terhelt1 I. rendű elítélt terheltként és tanú10ként tett vallomásának hitelességét, mert tanú10-enek a Terhelt3 III. rendű vádlottra vonatkozó vallomása összefüggésben állt a saját cselekvőségével. A törvényszék álláspontja szerint Terhelt1 és tanú10 vallomásai között feszülő és fel nem oldott ellentmondásra az a magyarázat, hogy tanú10 a saját cselekvőségét tagadta, illetve mivel őt kisebb tárgyi súlyú bűncselekmény miatt ítélték el, nem várható tőle, hogy magát súlyosabb bűncselekménnyel vádolja. Megállapítható ugyanakkor, hogy a Váci Járásbíróság tanú10-evel szemben kábítószer birtoklás büntette miatt 1 év 2 hónap – 2 év próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztést kiszabó ítélete 2022. szeptember 27-én emelkedett jogerőre. Tehát amikor tanú10-et 2021. szeptember 9-én gyanúsítottként kihallgatták, illetőleg ugyanazon a napon Terhelt1cel szembesítették, még nem volt elítélve. Ebből következően a törvényszék ténybeli következtetése helytelen, Terhelt1 I. rendű elítélt vallomásai nem tekinthetők hitelesnek.

[27] A III. rendű védő arra is hivatkozott, hogy a Be. 183. § (4) bekezdése szerint a terhelt beismerő vallomásán túl be kell szerezni az egyéb bizonyítékokat is. Márpedig jelen ügyben csak Terhelt1 I. rendű elítélt vallomásai állnak rendelkezésre, így a tényállás 2. pontja részben felderítetlen.

[28] Mindezek okán indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja szerint az ügyiratok tartalma alapján és ténybeli következtetés útján a törvényszék által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, és Terhelt3 III. rendű vádlottat a kábítószer-kereskedelem büntette miatt emelt vád alól mentse fel.

[29] A másodlagos, a büntetés enyhítését célzó indítványa kapcsán további enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy a vádlott 2023. tavasza óta bejelentett munkaviszonnyal rendelkezik.

[30] A nyilvános ülésen a II. rendű védő a perbeszédében a fellebbezés írásos indokolásában foglaltakat ismertette.

[31] A III. rendű védő előadta, hogy valójában a védelmi fellebbezésük – az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságára alapítottan – az elkövetési magatartás minősítésének módosítását és a büntetés enyhítését célozza. Figyelemmel arra, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott és tanú4 nyomozás során tett tanú10vallomását ki kell rekeszteni, Terhelt3 III. rendű vádlott terhére legfeljebb a kábítószer forgalomba hozatala állapítható meg, de semmiképpen nem az azzal való kereskedés. A törvényszék által figyelembe vett bűnösségi körülmények kapcsán utalt arra, hogy az öt éves időmúlást – a bűncselekmény büntetési tétele (akár életfogytig tartó szabadságvesztés) ellenére – a vádlott javára kellett volna értékelni, különös tekintettel arra, hogy az eltelt idő alatt az életvezetése pozitív irányba változott. Ugyancsak enyhítő tényező a védenca fiatal felnőtt kora és a terhére megállapított kábítószer mennyisége. Rámutatott arra, hogy az elkövetés kb. hat hónapos tartama – a hasonló jellegű bűncselekményekhez viszonyítottan – inkább rövid, azaz kitartó elkövetésről nincs szó, ezért az súlyosító tényezőként nem minősülhet; ráadásul a néhány értékesítés és a 45.000,- forint bevétel is a cselekmény enyhébb tárgyi súlyára utal. Kérte figyelembe venni, hogy a kábítószer esetén a hatóanyagnak van jelentősége, így nem értékelhető a vádlott terhére, hogy az elkövetési magatartása többfajta kábítószerre vonatkozott. Mindezek okán olyan tartamú szabadságvesztés kiszabását indítványozta, amely a végrehajtás felfüggesztését lehetővé teszi.

[32] Terhelt2 II. rendű vádlott az ítéltábla tanácsa előtt utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kérte, hogy nem szakítsák ki a környezetéből, mert éppen most kezdett egyenesbe jönni az élete, és nem lenne rá jó hatással a szabadságvesztés. Hangsúlyozta, hogy nagyon fiatalok voltak, nem gondolták át, mit tesznek.

[33] Terhelt3 III. rendű vádlott utolsó szó jogán akként nyilatkozott, hogy a vádbeli időszak egy rossz félév volt az életében, de abból a körből már kiszakadt, változtatott az életvezetésében.

[34] Az eltérő irányú fellebbezések a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés enyhítése tekintetében vezettek eredményre.

[35] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A vádlottak és a védők a fellebbezésüket nem csupán a Be. 583. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt célok tekintetében terjesztette elő, ezért nem volt helye az elsőfokú ítélet Be. 590. § (3) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálatának. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezések, valamint az indokolás helyességének a vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés]. A Be. 590. § (7) bekezdése alapján hivatalból kell felülvizsgálni azokat az ítéleti rendelkezéseket, amelyek kapcsán a Be. XCIV. Fejezetében szabályozott egyszerűsített felülvizsgálatnak lenne helye, ha azokról a törvényszék a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem rendelkezett, vagy nem a törvénynek megfelelően rendelkezett. E jogszabályi előírásnak megfelelően az ítéltábla a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátással, a vagyonelkobzással, a lefoglalt dolgok elkobzásával és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket bírálta felül.

[36] Az ítéltábla megállapította, hogy a Be. 607. § (1) bekezdés szerinti, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését megalapozó, a Be. 567. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt okok egyike sem áll fenn: az ügy a magyar büntető joghatóság alá tartozik, a vádemelésre jogosult ügyészség által benyújtott vádirat hiánytalanul és a vád érdemi elbírálására alkalmas módon tartalmazta a Be. 422. (1) bekezdésében írt törvényes elemeket, az ügyészség a vádat nem ejtette, a vádlottak büntethetősége nem szűnt meg, a cselekményeket más büntetőeljárásban jogerősen nem bírálták el [Be. 567. § (1) bekezdés a), b), c) pont, (2) bekezdés c), d), f) pont].

[37] Az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan a Be. 608. § (1) bekezdés a-d) és f) pontjaiban írt abszolút eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárást új eljárásra utasítását indokolná. A törvényszék a Be. 20. § (1) bekezdés 1. pontja szerint a hatáskörébe tartozó ügyet bíralt el, a Be. 21. §-ban írt illetékességi szabályokat nem sértette meg, az ügy tárgyára tekintettel a Be. 13. § (1) bekezdése alapján törvényesen járt el egyesbíróként, a Be. 14. §-a szerinti kizárt bíró az ítélet meghozatalában nem vett részt, a tárgyaláson az ügyész, a vádlottak és a védők részt vettek, továbbá az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel nem volt ellentétes.

[38] A törvényszék nem valósított meg olyan relatív eljárási szabálysértést, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a vádlottak bűnösségének megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, és amely a Be. 609. § (1) bekezdése alapján ugyancsak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[39] A vádlottak és a védők a törvényes jogaikat, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, az indokolási kötelezettségének a bűnösség megállapítása, a cselekmény Btk. szerinti minősítése, a büntetés kiszabása és az intézkedés alkalmazása tekintetében eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[40] A törvényszék a tárgyaláson történő első kihallgatásuk előtt a Be. 185. § (1) bekezdésében meghatározott szerint figyelmeztette Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottakat a vallomás tételével, megtagadásával és a vallomástétel korlátjaival (hamis vád, kegyeleti jog megsértésének tilalma) kapcsolatos terhelti jogaikra és kötelezettségeikre. Hasonlóképpen törvényesen járt el a tanú10k esetében is, a tanú10zási figyelmeztetések megfeleltek a Be. 171. § (1) bekezdésében és a Be. 176. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak. A tárgyaláson történt kihallgatásuk előtt Terhelt1, tanú9, tanú4, tanú11, tanú10 és tanú8 tanú8- tanú10kat a Be. 172. § (1) bekezdés b) pont ba) és bc) alpontjaiban foglaltakra is figyelmeztette, nevezetesen arra, hogy ha magukat bűncselekmény elkövetésével vádolnák, az ezzel kapcsolatos kérdésben megtagadhatják a tanú10vallomást. Ennek azért volt jelentősége, mert e személyek ellen kábítószer kapcsán büntetőeljárások indultak, amelyeket a tanú10k egy része esetében „elterelés” folytán megszüntettek, illetőleg jelen ügyben Terhelt1 I. rendű elítélt, más ügyekben tanú10 és tanú8 tanú8- büntetőjogi felelősségét jogerős elbírálták. Ezzel összefüggésben a törvényszék törvényesen alkalmazta a Be. 177. § (5) bekezdését is, miszerint, ha a tanú10t az ügyben korábban terheltként hallgatták ki, a terheltként tett vallomása bizonyítási eszközként akkor használható fel, ha a vallomásról készült jegyzőkönyvből a terhelti figyelmeztetés és az erre adott válasz egyértelműen kitűnik.

[41] A tárgyalási jegyzőkönyvek a Be. 185. § (1) bekezdésében írt terhelti figyelmeztetést, a Be. 171. §-ában, a Be. 172. § (1) bekezdésében és a Be. 176. § (1) bekezdésében meghatározott tanú10zási figyelmeztetést, valamint e figyelmeztetésekre adott választ a Be. 177. § (1) bekezdésében és a Be. 185. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartalmazzák.

[42] Az elsőfokú ítélet indokolásában a vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontja alapján megállapított tények – a másodfokú eljárásban csatolt iratokra és a nyilvános ülésen tett nyilatkozatokra figyelemmel – helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre szorultak. Terhelt2 II. rendű vádlott jelenleg fodrászként dolgozik a cím25 szám alatti üzlet1ban, havi jövedelme kb. 200.000,- forint. A sportcsapat1 labdarúgó klub igazolt sportolója, a sporttevékenységéből bevétele nem származik. A egyházszervezet1 keretében rendszeresen segít rászoruló családoknak ingyenes hajvágással, vallási lelkigondozásra is jár. Szüleivel él egy háztartásban, de nagyszülei ápolásában, gondozásában is közreműködik.

Terhelt3 III. rendű vádlott autószerelő szakképzettségű, jelenleg a Iskola neve Szakközépiskolában nappali tagozaton mechatronikai technikus képzésen vesz részt, semmilyen jövedelemmel nem rendelkezik. A korábban megjelölt három gépkocsija közül már csak a BMW márkájú gépjárműve van meg.

[43] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletét – szemben a védők álláspontjával – az alábbiakban kifejtettek miatt megalapozottnak értékelte, mert a tényállás felderített, hiánytalan, irathű és téves logikai következtetésekről mentes, a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt teljes, illetőleg a (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt részbeni megalapozatlansági okok egyike sem állapítható meg. Ezért e tényállás az elsőfokú ítélet felülbírálata során – a Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – irányadó volt.

[44] A törvényszék a tényállásfelderítési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, igen részletes és alapos bizonyítást folytatott le, ennek keretében a tárgyaláson

- kihallgatta Terhelt1, tanú10, tanú9, tanú3, tanú4, tanú2, IV. számú, tanú8 tanú8-, tanú5, tanú6 és tanú11 tanú10kat;

- felolvasta a Be. 527. § (2) bekezdés b) pontja alapján tanú, tanú13, tanú14, tanú15, tanú16 tanú10knak a nyomozati szakban tett vallomását (a tárgyaláson történő személyes kihallgatásuk valóban szükségtelen volt);

- meghallgatta az igazságügyi vegyészszakértőt;

- felolvasással vagy ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette a nyomozás során beszerzett igazságügyi vegyész- és toxikológus szakértői szakvéleményeket, valamint az okirati bizonyítékokat: többek között a rendőri jelentéseket, feljegyzéseket, házkutatási és lefoglalási jegyzőkönyveket.

[45] A vádlottak – élve eljárási jogukkal – nem tettek részletes vallomást, viszont a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését tagadták, illetőleg bizonyos tanú10k vallomására észrevételek formájában reflektáltak.

[46] A törvényszék helyt adott Terhelt1, tanú4, tanú8 tanú8-, tanú2 és tanú6 tanú10k kihallgatását, valamint az igazságügyi vegyészszakértő meghallgatását célzó – az előkészítő ülésen előterjesztett – védői indítványoknak. A bizonyítási eljárás lefolytatását követően az ügyész, a vádlottak és a védők részéről egyéb bizonyítási eszköz beszerzésére, tárgyalás anyagává tételére vonatkozó indítvány nem került előterjesztésre. További bizonyítás felvételére nem is volt szükség, ugyanis a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás rögzítéséhez, a cselekmények minősítéséhez szükséges tények, illetőleg a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülmények egyértelműen megállapíthatók voltak.

[47] Az elsőfokú ítélet indokolásának [54] és [55] bekezdéseiben nyilvánvaló elírás miatt tévesen szerepel az érintett tanú10 neve, azt az ítéltábla a Be. 453. § (1) és (6) bekezdései alapján tanú3ra javítja.

[48] Az ítéltábla szükségesnek találta az elsőfokú ítélet indokolása [28] és [29] bekezdéseinek kiegészítését azzal, hogy a 2021. június 24-én foganatósított folytatólagos gyanúsított ki hallgatáson Terhelt1 azt vallotta, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott hetente egyszer vásárolt tőle kábítószer, alkalmanként 50 gramm marihuánát és 50 darab ecstasy tablettát, továbbá egy-két alkalommal összesen 1 gramm kokaint, míg Terhelt3 III. rendű vádlott alkalmanként 50-100 gramm marihuánát és 100 darab ecstasyt. Terhelt1 a nyomozás során történt szembesítésen – miként azt az elsőfokú ítélet indokolásának [43] bekezdése helyesen tartalmazza – úgy nyilatkozott, hogy Terhelt3 III. rendű vádlott 2019. februártól augusztusig hat-hét alkalommal vásárolta tőle a fentiekben írt fajtájú és mennyiségű

kábítószereket. Továbbá az ítéltábla Terhelt2 II. rendű vádlottnak a tárgyaláson Terhelt1 tanú10vallomása kapcsán tett, az elsőfokú ítélet indokolásának [41] bekezdésében rögzített észrevételét kiegészíti azzal, hogy a vádlott szerint a tanú10 által állított mennyiséget képtelenség lett volna elfogyasztani, elszívni vagy értékesíteni (19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal 2. bekezdés). tanú2 tanú10nak a tárgyaláson tett, az elsőfokú ítélet indokolása [64] bekezdésében rögzített vallomását kiegészíti azzal, hogy a tanú10 – vallomása szerint – tudott arról, hogy Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 Levente III. rendű vádlottak kábítószerrel kereskednek, már csak azért is, mert osztálytársa, Terhelt2 II. rendű vádlott a marihuána és ecstasy árusításáról beszámolt neki (19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 22. oldal 5. bekezdés, utolsó bekezdés).

[49] A törvényszék maradéktalanul eleget tett a bizonyítás általános szabályai között meghatározott előírásnak is, miszerint a bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben kell értékelnie [Be. 167. § (4) bekezdés]. Az ítélete indokolásában hiánytalanul és irathűen jelölte meg azokat a bizonyítékokat, amelyekre a döntését alapozta, majd részletes mérlegelésében számot adott arról, hogy a tényállás megállapításánál mely bizonyítékot és miért, vagy miért nem fogadott el [Be. 563. § (3) bekezdés d) pont]. Az ítélet indokolásából megismerhető, nyomon követhető a bírói meggyőződés kialakulásának logikai folyamata is, amely a bizonyítás eredményének megállapításához vezetett.

[50] Az elsőfokú ítéletben felsorolt és helyesen értékelt bizonyítékok, különösen Terhelt1 I. rendű elítélt nyomozás során gyanúsítottként, a bírósági eljárásban tanú10ként tett vallomása, Terhelt2 II. rendű vádlott nyomozás során tanú10ként tett vallomása, valamint tanú4, tanú9, tanú3, tanú2, tanú8 tanú8-, tanú5, a IV. számú, tanú10 tanú10k vallomása a megállapított tényállást csakugyan alátámasztják, az abban foglaltak megisméltése szükségtelen.

[51] Az ítéltábla nem értett egyet a III. rendű védő álláspontjával, miszerint Terhelt2 II. rendű vádlottnak és tanú4 tanú10nak a nyomozás során tanú10ként tett vallomása nem tekinthető törvényesen beszerzett bizonyítási eszköznek, ezért azokat a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekeszteni. Az elsőfokú bírósági eljárásban nem került felhasználásra és értékelésre olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg [Be. 167. § (5) bekezdés].

[52] Elöljáróban az ítéltábla rámutat a bizonyítás alapvetéseire és eszközeire, valamint a bizonyítékok értékelésére vonatkozó fontosabb eljárásjogi rendelkezésekre:

- a büntetőeljárásban senki sem kötelezhető arra, hogy önmagát terhelő vallomást tegyen vagy önmaga ellen bizonyítékot szolgáltatson [Be. 7. § (3) bekezdés],
- terhelt vallomása és a tanú10vallomás bizonyítási eszköz [Be. 165. § a), b) pont],

- a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító erejük [Be. 167. § (3) bekezdés].

[53] A Be. 385. § (1) bekezdése szerint, ha a rendelkezésre álló adatok, illetve bizonyítási eszközök alapján meghatározott személy megalapozottan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével, őt a nyomozó hatóság, illetve ügyészség gyanúsítottként hallgatja ki. A védő helyesen hivatkozott a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet 41. §-ára, amely szerint, ha a tanú10 a kihallgatása során bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsíthatóvá válik, a tanú10 kihallgatását be kell fejezni, és az eljárási cselekmény a gyanúsított kihallgatására vonatkozó szabályok szerint folytatható. Bűncselekmény megalapozott gyanúja akkor állapítható meg, ha a rendelkezésre álló adatok valósága esetén, illetve a közölt vagy az észlelt tényekből következően a bűncselekmény megtörténte, egyszersmind konkrét elkövetője valószínűsíthető. A nyomozó hatóság döntési kompetenciájába tartozik annak megítélése, hogy adott büntetőügy nyomozati szakaszában a már beszerzett adatok, bizonyítási eszközök elégségesek-e a gyanúsításhoz. Ennek idő előtti közlése a bizonyítás eredményességét is veszélyeztetheti, ennek kockázatát a bűncselekmény és az elkövető személyének felderítését, illetőleg a bizonyítási eszközök felkutatását végző nyomozó hatóságnak kell viselnie. A kábítószerrel kapcsolatos büntetőügyek annyiban speciálisak, hogy azokban kiemelt bűnüldözői és társadalmi érdek fűződik a kábítószer-kereskedők beazonosításához is, amellyel kapcsolatos információkat rendszerint a kábítószer megvásárló és fogyasztó, illetve a kereskedői láncban alsóbb szinten álló személyek szolgáltatnak.

[54] A gyanúsított kihallgatásához a személyéhez szorosan tapadó jogok megnyílása, és más, a büntetőügyben eljáró hatóságokat terhelő kötelezettségek is fűződnek. Így például a kihallgatással nyílik meg a gyanúsított számára – a törvény által biztosított körben – a jelenléthez, az iratmegtekintéshez, az eljárásalakító és egyéb indítványok megtételéhez, a védekezéshez, a jogorvoslathoz, valamint a bírósági eljáráshoz való jog. A Be. 168. § (2) bekezdésében és a Be. 176. § (1) bekezdés b) pontjában írt tanú10zási és a tanú10ra vonatkozó igazmondási kötelezettség ellenére legalábbis a vallomástétel körében nincs szignifikáns különbség a tanú10 és gyanúsított pozíciója között, ugyanis egyikük sem köteles önmagára terhelő vallomást tenni. A gyanúsított a Be. 185. § (1) bekezdés a) pontja szerint a kihallgatás folyamán bármikor megtagadhatja a vallomástételt, az egyes kérdésekre történő válaszadást, míg a tanú10 a tanú10vallomást a Be. 172. § (1) bekezdése alapján megtagadhatja, ha magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná az ezzel kapcsolatos kérdésben. Mindezek mellett is kiemelendő, hogy semmiképpen nem helyeselhető, sőt a tisztességes eljárás követelményét sértő lehet az olyan technikai, taktikai megoldás, amikor a nyomozó hatóság olyan személyt hallgat ki tanú10ként, akinek a vonatkozásában a gyanúsítás közléséhez szükséges adatok, bizonyítási eszközök már beszerzésre kerültek, a nyomozó hatóság rendelkezésére állnak. A rendőrségen vagy ügyészségen történő kihallgatás miatt felfokozott érzelmi állapotban lévő, a jogban járatlan, segítőként meghatalmazott ügyvéddel nem rendelkező személy számára elsikkadhat a Be. 172. § (1) bekezdésén alapuló tanú10zási figyelmeztetés tényleges értelme, ennek során a tanú10pozíciójában bízó érintett – akár a saját érdekével szembe menve – az ügy tárgyával kapcsolatban olyan tényekről számolhat be, amelyek az eljárási pozíciójának változása folytán (gyanúsítottá válik) utóbb a terhére kerülnek értékelésre. Hangsúlyozandó, hogy egészen más a helyzet, ha a tanú10ként kihallgatott személy a kihallgatás megkezdésekor már tudatában van annak, hogy a nyomozó hatóság eleve olyan adatokkal rendelkezik, amelyek a későbbiekben a meggyanúsítást szükségképpen feltételezik. Ilyen helyzetben a

büntetőügyekben tájékozatlan személynek is fel kell ismernie a tanú10vallomás tétele megtagadásával kapcsolatos jogának a jelentőségét.

[55] Jelen ügyben azt követően került sor a nyomozás elrendelésére, hogy 2019. augusztus 30-án a váci Club szórakozóhelyen szórakozóhelyen tanú8 tanú8-t kábítószer fogyasztásának gyanújával intézkedés alá vonták, és az általa a helyszínen a rendőrökkel közölt információik alapján adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy részben Terhelt2től szerzi be a kábítószer (13100/3502-1/2019. számú rendőri jelentés). Az ismeretlen tettes ellen kábítószer birtoklásának vétsége miatt indult büntetőügyben tanú8 tanú8-t az első, 2019. szeptember 2-án foganatosított tanú10kénti kihallgatásán kizárólag a nála talált, más nevére szóló személyazonosító igazolványról kérdezték, az ügy tárgya ellenére a kábítószer kapcsán egyáltalán nem nyilatkozott. A Messenger kommunikációs alkalmazáson talált üzenetek alapján beazonosított tanú9 a 2019. szeptember 30-án történt kihallgatásán tanú10ként arról számolt be, hogy tudomása szerint tanú8 tanú8- a kábítószer Terhelt2 II. rendű vádlottól szerzi be. Az ügyirat tartalma alapján mindössze e két adat állt a nyomozó hatóság rendelkezésére, amikor Terhelt2 II. rendű vádlottat 2019. október 3-án reggel 7 óra 10 perckor előállították, és a rendőrségen a gyorseszt (tehát még nem a toxikológus-, vegyész- vagy orvosszakértői szakvélemény) a vizeletében amfetaminra és marihuánára pozitív eredményt mutatott ki. Nem kifogásolható, hogy a nyomozó hatóság a rendelkezésre álló adatokat, bizonyítási eszközöket (tanú8 tanú8-nek rendőri jelentésben rögzített, ám vallomásként nem értékelhető nyilatkozata, a „hallomástanú10” tanú9 tanú10vallomása és a gyorseszt eredménye) még nem találta elégségesnek Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a gyanúsítás közlésére, és őt 2019. október 3-án 9 óra 13 perctől kezdődően – a terhelő adatok ellenére is – tanú10ként (nem pedig gyanúsítottként) hallgatták ki. Ki kell emelni, hogy az eljáró nyomozó a kihallgatás megkezdésekor figyelmeztette a vallomástétel megtagadásának a Be. 172. § (1) bekezdése szerinti jogára, és miután ezzel nem élt, közölte vele a gyorseszt eredményét, nyilatkoztatta arra, hogy mikor, hol és milyen körülmények között fogyasztott kábítószer, azt kitől vásárolta. Arról tehát a rendőrségre előállított (azaz nem idézésre megjelent) Terhelt2 II. rendű vádlott feltétlenül tudott, hogy a nyomozó hatóságnak legalábbis a kábítószer fogyasztására vonatkozóan terhelő adatai vannak, amelyek vele szemben a büntetőeljárás megindítását, a gyanúsított ki hallgatását megalapozhatják. A válaszadás előtt a nyomozó ismételt figyelmeztette Terhelt2t arra, hogy a Be. 176. § (1) bekezdés a) és d) pontjai alapján a tanú10vallomást megtagadhatja, ha az azt megalapozó körülmények a kihallgatás vagy a bűncselekmény elkövetésének idején fennálltak, továbbá ha vallomást tesz, vallomása az adott vagy más ügyben bizonyítási eszközként akkor is felhasználható, ha a későbbiekben a vallomástételt megtagadja. Terhelt2 II. rendű vádlott – tanú10ként – ismét kijelentette, hogy vallomást kíván tenni, majd elmondta, hogy mikor és milyen fajtájú kábítószeret fogyasztott, azokat kiktől, mikor és mennyiért vásárolta, ekkor vallott arról is, hogy Terhelt1 I. rendű elítélttől és Terhelt3 III. rendű vádlottól is vásárolt kábítószer. Amikor úgy nyilatkozott, hogy ő maga is több alkalommal értékesített kábítószer, ismét figyelmeztették őt a Be. 176. § (1) bekezdés a) és d) pontjaiban foglaltakra. E figyelmeztetés után közölte, hogy tisztában van a dolgokkal, megbánta, majd nyilatkozott arról, hogy kiknek értékesített kábítószer (többek között tanú8 tanú8-nek, tanú2nak). Ekkor a nyomozó félbeszakította a kihallgatást arra hivatkozással, hogy a tanú10 bűncselekmények elkövetését ismerte el, de Terhelt2 ekkor is azt mondta, hogy hajlandó együttműködni és beismerő vallomást tenni. Ennek ellenére a gyanúsítottként, majd a bírósági szakban vádlottként történt kihallgatásakor már élt a vallomástétel-megtagadási jogával, az előkészítő ülésen mindössze a kábítószer fogyasztását és a kábítószernek szívességi alapon történő átadását ismerte el (a kábítószer-kereskedői tevékenységét tagadta).

[56] Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a nyomozás során törvényesen került sor Terhelt2 II. rendű vádlott tanú10ként történő kihallgatására, és mivel a tanú10zási figyelmeztetés és az arra adott válasz a tanú10vallomásról készült jegyzőkönyvből kitűnik, a Be. 187. § (1) bekezdése alapján annak sem volt akadálya, hogy a törvényszék az ügyben korábban tett tanú10vallomást bizonyítási eszközként használja fel. A nyomozó hatóságnak a tanú10ként történt kihallgatása előtt valóban voltak bizonyos terhelő adatai nem csak Terhelt2 II. rendű vádlott kábítószer fogyasztására, hanem a kereskedői magatartására is, azonban a nyomozás e kezdeti szakaszában rendelkezésre álló bizonyítási eszközök nem voltak elégségesek a gyanúsítás közlésére egyik bűncselekmény tekintetében sem.

[57] A nyomozó hatóságnak a 2019. október 8-án – már kábítószer-kereskedelem büntette miatt ismeretlen tettes ellen folyamatban lévő büntetőügyben – foganatosított tanú10kihallgatása megkezdésekor tanú4 esetében terhelő adatként csak a tanú8 tanú8-vonatkozásában feltárt messenger üzenetek és a kábítószerre pozitív eredményt mutató gyorseszteszt állt rendelkezésére, így tanú4 tekintetében sem kifogásolható, hogy nem gyanúsítottként, hanem tanú10ként hallgatták ki. Ennek során tanú4 is figyelmeztetve lett arra, hogy a tanú10vallomást megtagadhatja, ha magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná az ezzel kapcsolatos kérdésben, de amennyiben vallomást tesz, az bizonyítási eszközként akkor is felhasználható, ha a vallomástételt a későbbiekben megtagadja. E figyelmeztetést követően tett tanú10vallomást tanú4, aki nyilatkozott arról, hogy Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottaktól, valamint tanú8 tanú8-tól is vásárolt kábítószer. Az már kevésbé érthető, hogy tanú4t – az önmagát terhelő tanú10vallomása és a 2019. november 29-én elkészült, a kábítószer-fogyasztását megállapító igazságügyi orvosszakértői szakvélemény ellenére – egy év elteltével, 2020. november 9-én miért hallgatták ki még mindig tanú10ként, noha a gyanúsítást megalapozó bizonyítékok már a nyomozó hatóságok rendelkezésére álltak. Egyébként ekkor Terhelt2 II. rendű vádlottra vonatkozóan tanú4 csak annyi terhelő adatot közölt, hogy először 16 évesen vásárolt tőle marihuánát. Figyelemmel arra, hogy tanú4 a 2020. december 16-án foganatosított gyanúsított ki hallgatásakor ismét részletesen nyilatkozott arról, hogy Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottól hány alkalommal, milyen mennyiségű és fajtájú kábítószer vásárolt, illetőleg milyen vételáron, és az ekkor előadottak minden tekintetben megegyeztek a korábbi tanú10vallomásában foglaltakkal, tanú4 tanú10ként tett vallomásának kirekesztése (amely a fentiek szerint nem indokolt) sem eredményezhetné eltérő tényállás megállapítását.

[58] Az a védelmi hivatkozás sem fogadható el, hogy Terhelt1 I. rendű elítélt önmagát és vádlott-társait terhelő vallomása tételében az ügyészséggel való megegyezés szándéka befolyásolta, amely miatt az eljárás során tett vallomásainak kirekesztése vagy elvetése indokolt.

[59] Terhelt1 I. rendű elítéltet 2019. október 3-án 19 óra 30 perckor (azaz Terhelt2 II. rendű vádlott tanú10ként történt kihallgatását követően és feltehetően éppen annak eredményeként) hallgatták ki gyanúsítottként az aznap a lakásán lefoglalt kábítószeres és azzal kapcsolatos egyéb tárgyak (digitális mérleg, kanál, simítózáras nejlontasakok, nagy mennyiségű készpénz) miatt kábítószer-kereskedelem büntetével, azonban ekkor a vallomástételt megtagadta. Első ízben egyik folytatólagos kihallgatásán, 2021. június 24-én tett önmagát,

illetőleg Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottakat terhelő vallomást. Ekkor már több, mint másfél éve a nyomozó hatóság rendelkezésére álltak azok a tanú10vallomások (tanú8 tanú8-, tanú9, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú, IV. számú tanú10), amelyek alapján e vádlottak kábítószer-kereskedői tevékenysége megállapítható volt. Terhelt1 I. rendű elítélt gyanúsítottként tett terhelő vallomása annyiban tartalmazott többletinformációt, hogy konkrétan hány alkalommal, milyen mennyiségű és fajtájú kábítószeret értékesített Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottaknak. Márpedig a Terhelt1-től történt vásárlások tényét az eljárás során maguk a vádlottak sem vitatták, sőt Terhelt2 II. rendű vádlott már a tanú10ként történt kihallgatásakor – azaz időben korábban – terhelte Terhelt1-et a kábítószer-kereskedői tevékenységgel, e vádlott és Terhelt3 III. rendű vádlottak kizárólag a vásárlások gyakoriságát és a kábítószer mennyiségét kifogásolták. A fentiekből következően Terhelt1 I. rendű elítélt lényegében olyan információkat közölt a nyomozókkal, amelyekről már túlnyomórészt tudtak, ráadásul a saját büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából semmilyen jelentősége nem volt annak, hogy vádlott-társait milyen mennyiségekkel terhelte a gyanúsítottai vallomásában. Mindezek mellett sem relativizálható e személyi bizonyíték jelentősége, különös tekintettel arra is, hogy Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak által megszerzett kábítószeres fajtájára és mennyiségére, illetőleg a vásárlások gyakoriságára Terhelt1 I. rendű vádlottnak a korábban gyanúsítottként, majd a bíróságon tanú10ként tett következetes, ellentmondásoktól mentes vallomása állt rendelkezésre. Ehhez képest a vádlott-társak kábítószer-kereskedői tevékenységét a további tanú10k vallomásai is alátámasztották.

[60] A tényállásban foglalt releváns tények bizonyítása szempontjából tanú10 tanú10vallomása által szolgáltatott bizonyítéknak nem volt hangsúlyos szerepe, már csak azért sem, mert Terhelt3 III. rendű vádlott maga sem vitatta, hogy tanú10-en keresztül került kapcsolatba Terhelt1 I. rendű elítélttel, akitől utóbb kábítószeret vásárolt. tanú10-et a Váci Járásbíróság kábítószer birtoklásának büntette miatt ítélte el, azaz nem kereskedői tevékenységért, így sem az eljárás korábbi szakaszában, sem a jogerős elítélése után nem állt érdekében saját maga kapcsán olyan terhelő adatokat előadni, amelyek az egészséget veszélyeztető súlyosabb bűncselekmény, a kábítószer-kereskedelem büntettét alapozhatná meg. Ebből következően e körben nem állapítható meg a törvényszék részéről téves ténybeli következtetés, függetlenül attól, hogy a másik ügyben hozott, bűnösséget kimondó ítélet mikor emelkedett jogerőre. Az a tény, hogy tanú10 nem tett terhelő vallomást Terhelt3 III. rendű vádlottra vonatkozóan, az egyéb bizonyítékok (Terhelt2 II. rendű vádlott nyomozás során tett tanú10vallomása, tanú4 tanú10ként és gyanúsítottként tett vallomásai, Terhelt1 I. rendű elítélt eljárás során tett vallomásai) miatt teljesen közömbös.

[61] Mindezekre tekintettel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett a törvényszéknek a vádlottak bűnösségére levont következtetésével.

[62] A vádlottak elkövetési magatartása csakugyan kimeríti a kábítószer-kereskedelem büntettének [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] törvényi tényállását, így a bűncselekmény minősítése törvényes, az e körben kifejtett jogi indokolás példamutató részletességű, magas szakmai színvonalú, tartalmilag helyes és megfelel az ítélkezési gyakorlatnak, különösen az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban foglaltaknak.

[63] A fellebbviteli főügyészség ugyanakkor okszerűen mutatott rá arra a tényre, illetőleg annak büntető anyagi jogi jelentőségére, hogy a 2001. március 6-án született tanú2 még nem töltötte be a tizennyolcadik életévét, amikor részére Terhelt2 II. rendű vádlott 2018. és 2019. október 3-a között a marihuánát értékesítette. A Btk. 177. § (1) bekezdés a) pontja szerint az a tizennyolcadik életévét betöltött személy, aki tizennyolcadik életévét be nem töltött személynek kábítószerrel kínál, átad, büntetett miatt öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat indokolásának I/4/b. pontja értelmében a kábítószer-kereskedelemnek a Btk. 176. (1) bekezdésében és a Btk. 177. § (1) bekezdésében meghatározott tényállásai egymástól elkülönülő törvényi tényállások, azokat egyidejűleg kimerítő elkövetői magatartások a két bűncselekmény valóságos anyagi halmazatának megállapítását eredményezik. Terhelt2 II. rendű vádlott maga sem töltötte be a tizennyolcadik életévét, amikor marihuánát értékesített tizennyolcadik életévét be nem töltő tanú2 részére, ezért – miként azt a fellebbviteli főügyészség átirat helyesen tartalmazza – valóban nem lehet a Btk. 177. §-ában meghatározott bűncselekmény alanya. E körben az elsőfokú ítélet jogi indokolása kiegészítésre szorult.

[64] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el [Btk. 79. §].

[65] A büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés].

[66] A törvényszék helyesen rögzítette, hogy a vádlottakkal szemben öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés szabható ki, a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középmérték tizenkét év hat hónap. A büntetési tételre tekintettel a bűncselekmény absztrakt tárgyi súlya igen jelentős.

[67] A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56. BK vélemény) szerint a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő (összefoglalóan a büntetést befolyásoló) körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[68] Jelen ügyben a büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezők felsorolása, illetőleg súlyozása tekintetében az elsőfokú ítélet indokolása helyesbítésre, kiegészítésre szorult.

[69] Az ítéltárgya egyetértett azzal a védelmi felvetéssel, hogy a vádlottak javára kell értékelni az időmúlást, ráadásul – figyelemmel a 2/2017. (II.10.) AB határozatban és az 56. BK vélemény III.10. pontjának második mondatában foglaltakra – a büntetőeljárás vádlottaknak fel nem róható elhúzódnását is, amelyre az ítélet indokolásában a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell. A cselekmény elkövetésétől eltelt időnek és a büntetőeljárás tartamának enyhítő hatása csakugyan az ügy tárgyát képező bűncselekmény tárgyi súlyától, törvényi fenyegetettségétől függ (56. BK vélemény III.10. pont). A vádlottak terhére rótt bűncselekmény jelentős tárgyi súlyú, a büntetési tétel magas (akár életfogytig tartó szabadságvesztés is kiszabható), ennek ellenére – a másodfokú eljárás befejezéséig eltelt további egy évre is figyelemmel – a több mint négyéves időmúlás és büntetőeljárási tartam, ha csekély nyomatékkaal is, de enyhítő tényezőként értékelendő. Már csak azért is, hogy a fiatal felnőtt korú vádlottak a jövőtervezés és pályaválasztás szempontjából fontos időszakban álltak hosszabb időn keresztül büntetőeljárás alatt, és ezt önmagában a bizonyítás terjedelme egyáltalán nem indokolta.

[70] A bűnösség tagadása ellenére kisebb nyomatékkaal enyhítő körülményként kell értékelni, hogy Terhelt2 II. rendű vádlott a tanúvallomásában önmaga és mások tekintetében olyan terhelő adatokat közölt, amelyek a bizonyítás során felhasználásra kerültek.

[71] További enyhítő körülmény, hogy a kábítószeres hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határát Terhelt2 II. rendű vádlott esetében 3,7-szeresen, Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében 2,1-szeresen haladták meg. A bíróságok a büntetéskiszabás során az alsó határhoz közelítő mértéket azért értékelik az elkövető javára, mert kereskedési alakzatnál a különösen jelentős mennyiség nem minősítést befolyásoló tényező, így azonos tényállási keretek között értékelendők a jelentős mennyiség alsó határát éppen elérő és azt akár százszorosan meghaladó mennyiségre elkövetett kereskedői típusú magatartások is.

[72] A másodfokú eljárásban közöltek alapján Terhelt2 II. rendű vádlott esetében a büntetés enyhítése irányába ható tényező a nagyszülőkről való gondoskodás (56. BK vélemény II.4. pont).

[73] A törvényszék helyesen tekintette Terhelt2 II. rendű vádlott vonatkozásában súlyosító körülményként a hosszabb elkövetési időt, viszont ez a cselekményét kb. hat hónapon keresztül megvalósító Terhelt3 III. rendű vádlott esetében mellőzendő. A kitartó szándéknak a súlyosító tényezőként való figyelembe vételét – szemben a fellebbviteli főügyészség álláspontjával – az elkövetés tartama és a bizonyított értékesítések száma nem alapozza meg.

[74] Figyelemmel arra, hogy a vádlottak a fiatalok körében népszerű marihuánával és ecstasyval kereskedtek, ezek egyike sem tekinthető „nehéz” drognak, az ítéltábla nem látta indokoltnak a kétfajta kábítószerre elkövetés súlyosító tényezőként értékelését.

[75] Egyebekben a törvényszék a büntetést befolyásoló körülményeket helyesen vette számba.

[76] A törvényszék megalapozottan következtetett arra, hogy a vádlottak esetében a büntetéskiszabási elvek, a büntetés speciális és generális céljai nem csak a középértékénél, de – a Btk. 82. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával – a büntetési tétel alsó határánál (öt év) rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolják. Ezért az ítéltábla az ügyészségnek a szabadságvesztés tartalmának felemelését célzó fellebbezését nem találta alaposnak.

[77] Az ítéltáblának az elsőfokú ítélet kihirdetése után további egy év elteltével kellett állást foglalnia arról, hogy milyen tartamú az a büntetés, amely megfelel a megállapított bűncselekmény tárgyi súlyának, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességnek, valamint a felülbírálat során pontosított enyhítő és súlyosító tényezőknek, egyidejűleg alkalmas a büntetési célok elérésére, a vádlottaknak és másoknak ilyen bűncselekmények elkövetésétől való hatékony visszatartására.

[78] E körben az ítéltábla nagyobb nyomatékot tulajdonított annak, hogy a vádlottak a bűncselekmény elkövetése során töltötték be a tizennyolcadik életévüket, miként azt a törvényszék helyesen megállapította, Terhelt2 II. rendű vádlott az elkövetési idő nagyobb részében fiatalkorú volt. Értelemszerűen a vádlottak esetében a felnőtt elkövetőkre vonatkozó büntető anyagi jogi szabályokat kellett alkalmazni, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy amennyiben a bűncselekmény befejezése időpontjában még fiatalok lettek volna, velük szemben a büntetés kiszabására lényegesen enyhébb szabályok szerint kerülhetett volna sor [a Btk. 109. § (1) bekezdés alapján a szabadságvesztés legrövidebb tartama bármely bűncselekmény esetén egy hónap, a Btk. 109. § (3) bekezdés b) pontja szerint a büntetési tétel felső határa tizenöt év]. A büntetés kiszabásánál annak is jelentősége van, hogy a vádlottak életvitele egyértelműen pozitív irányt vett, Terhelt2 II. rendű vádlott a gimnáziumi érettségi után elvégzett képzés keretében szakképesítést (fodrász) szerzett, amely a jelenlegi megélhetését is biztosítja, továbbá rászoruló családok részére szervezett keretek között, rendszeresen, munkavégzéssel (hajvágás) járó tevékenységet folytat, míg Terhelt3 III. rendű vádlott a szakközépiskolai érettségi megszerzése után technikai képzésben folytatta tanulmányait. A vádlottak családi körülményei rendezettek, a szüleikkel élnek egy háztartásban, időközben újabb büntetőeljárás nem indult ellenük. Mindezek a tények abba az irányba mutatnak, hogy a vádlottak társadalomra veszélyessége viszonylag csekély, lényegében minimálisnak tűnik annak az esélye, hogy a jövőben újabb bűncselekményt kövessenek el.

[79] Az ítéltábla az elkövetett bűncselekmény absztrakt és konkrét tárgyi súlyát, a cselekmény jellegét, a büntetőeljárás elhúzódását, a vádlottak elkövetéskori és jelenlegi életkorát, valamint a kedvező személyi körülményeit együttesen értékelve, úgy ítélte meg, hogy a vádlottak esetében lehetőség van az enyhítő szakasz teljes „kimerítésére”, azaz a szabadságvesztés tartamának 2-2 évben történő meghatározására. E szabadságvesztés tartammal érvényesül a jelen ügyben kiszabott büntetések belső arányossága is, ugyanis a törvényszék az előkészítő ülésen meghozott ítéletében az ügyészséggel kötött egyezséggel egyezően a bűnösségét elismerő és a tárgyaláshoz való jogáról lemondó, ugyanakkor a kábítószer-kereskedői tevékenységét négyfajta és összesítve a jelentős mennyiség alsó határát 8-szorosan meghaladó kábítószerre megvalósító, ebből hat és fél millió forint bevételt realizáló Terhelt1 I. rendű elítéltet ugyancsak 2 év szabadságvesztésre ítélte. Nem sérült a belső arányosság a felülbírálattal érintett két vádlott tekintetében sem, mivel Terhelt2 II. rendű vádlott ugyan hosszabb elkövetési idővel és kissé nagyobb mennyiségű kábítószerrel

érintett, de ő a kereskedői tevékenysége nagyjából a tizennyolcadik életéve betöltése előtt követte el, és a tanúvallomásaiban utóbb bizonyítékként értékelhető terhelő adatokat szolgáltatott mind a részére kábítószerket értékesítő Terhelt1 I. rendű elítéltről és Terhelt3 III. rendű vádlotról, mind a tőle vásárló személyekről.

[80] Az ítéltábla különös tekintettel a büntetőeljárás elhúzódására, a jelenlegi rendezett személyi körülményeikre és életkorukra, mindkét vádlott esetében – figyelemmel a felülbírálat során megállapított szabadságvesztés tartamára is – lehetőséget látott a szabadságvesztésnek a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján történő felfüggesztésére. Mindkettőjük tekintetében alappal feltételezhető, hogy a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül elérhetők. A próbaidő tartamát az ítéltábla a Btk. 85. § (2) bekezdése alapján a törvényi maximumban, öt évben állapította meg, ennél rövidebb tartamú próbaidő nem igazodna a bűncselekmény büntetési tételben megnyilvánuló absztrakt tárgyi súlyához.

[81] A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése miatt mellőzni kellett a közügyektől eltiltás alkalmazását, ugyanis annak kiszabására a Btk. 61. § (1) bekezdése alapján csak végrehajtandó szabadságvesztésre ítélet esetén kerülhet sor.

[82] A szabadságvesztés tartamának 2-2 évre történő mérséklése folytán a végrehajtás fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben kellett meghatározni.

[83] A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása megfelel a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, e rendelkezés értelemszerűen akkor lesz irányadó, ha a szabadságvesztés végrehajtását utóbb elrendelik.

[84] A törvényszék a terhére megállapított bűncselekményt haszonszerzési célzattal elkövető, megfelelő jövedelemmel rendelkező, határozott tartamú szabadságvesztésre ítélt Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdéseire is – törvényesen szabott ki pénzbüntetést is. Annak napi tételszáma igazodik az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a napi tételösszege a vádlott vagyoni, jövedelmi és személyi viszonyaihoz, így e büntetés mellőzése, illetve a napi tételek számának vagy a napi tételösszeg mérséklése nem indokolt. Az átváltoztatásra vonatkozó rendelkezés is megfelel a Btk. 51. § (1) bekezdésében foglaltaknak.

[85] Nappali tagozaton iskolai tanulmányokat folytató Terhelt3 III. rendű vádlott jelenleg semmilyen jövedelemmel nem rendelkezik, így az ő esetében – a haszonszerzési célzat és a határozott tartamú szabadságvesztésre ítéltése ellenére – nem álltak fenn a pénzbüntetés kiszabásának törvényi feltételei.

[86] Figyelemmel arra, hogy az ítéltábla a vádlottakkal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki, a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján hivatalból kellett vizsgálnia, hogy érdemesek-e az előzetes mentesítésre. Az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV.17.) számú AB határozata alapján az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja a Btk. 102. § (1) bekezdésében szabályozott előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezzen. A Btk. 102. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A büntetett előlélethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A felfüggesztés feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az ítélkezési gyakorlat szerint az érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni (BJD 9986.), de jelentősége van a terhelt által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is (BH 1983.221.). A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják (BJD 8779.), de egyben ki is zárhatják. Az ítéltábla álláspontja szerint Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak – figyelemmel az általuk elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és jellegére – nem érdemesek a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítésre.

[87] A törvényszék Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottakkal szemben okszerűen és a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen rendelt el vagyonekobzást azokra a pénzüsszegekre, amelyeket a bűncselekmény elkövetése során az eladott kábítószer ellenértékeként (vétéláraként) megszerezték, ugyanis a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása nem mellőzhető. A vádlottak esetében nem volt fellelhető olyan a kábítószerrel való kereskedelem ideje alatt szerzett további vagyon, amely a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vagyonekobzást indokolta volna.

[88] A törvényszék a Btk. 72. § (1) bekezdés d) pontja alapján törvényesen rendelkezett a Terhelt3 III. rendű vádlottól lefoglalt kábítószertermék elkobzásáról.

[89] Ugyancsak törvényes az elsőfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is, e körben a jogszabályi felhívás kiegészítendő a Btk. 145 § (1) bekezdés a) pontjával és a (2) bekezdésével.

[90] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[91] Terhelt2 II. rendű vádlott személyi adatai között fel kellett tüntetni az új személyazonosító igazolványának a számát.

[92] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki, ugyanis a bűnösség kérdésében az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés nem született.

Budapest, 2024. március 12.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2023. május 5. napján kihirdetett 14.B.18/2022/39. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.273/2023/13. számú határozata folytán – 2024. március 12. napján vált jogerőssé.

Budapest, 2024. március 12.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke